

16. MOISE – OMUL LUI DUMNEZEU

de Rev. *Nelu Terpea*

(continuare din numărul trecut)

i. Traversarea Mării Roșii. Astăzi, între Egipt și peninsul Sinai este Marea Roșie și Canalul Suez. Pe vremea aceea nu exista acest canal, ci uscat și Lacul Amar - numit așa din pricina alcaloizilor care dădea apei gustul amar. Ni se sugerează, în Ex.14:2, că Moise a pornit cu poporul pe drumul cel mai scurt: după ce au trecut Nilul, s-au apropiat de Marea cea Mare (Mediterană). Dar Dumnezeu a cerut lui Moise să-și schimbe direcția, spre Marea Roșie.

Minunea minunilor, pentru Israel, a fost răscumpărarea poporului din robia egipteană, din pricina traversării Mării Roșii cu piciorul, pe fundul ei, ca pe uscat. Ea rămâne minune și pentru noi și pentru cei ce vor mai veni după noi. Adevărul e, că noi privim toate aceste lucruri din exterior. Cineva s-ar putea să cunoască bine casa cuiva, pentru că-i este vecin (cunoaștere din exterior), dar cel mai bine o cunoaște cel ce locuiește în ea (cunoaștere din interior). Pentru ca cineva să înțeleagă bine răscumpărarea lui Israel din robia egipteană, va trebui să pătrundă în preajma gândurilor lui Dumnezeu. Iată mai jos câteva motive pentru care Dumnezeu a ales să facă și minunea aceasta.

(a) Dumnezeu a avut în vedere răscumpărarea întregii omeniri, prin poporul Israel. Această minune trebuia să fie un semn de amintire pentru Israel, ca o încununare deasupra tuturor celorlalte minuni, pentru că în acel timp, Satan era încă liber, inclusiv în preajma lui Dumnezeu. Prin asta nu înțelegem că Satan a avut vreun cuvânt de spus, sau că Dumnezeu balansa propriile-I decizii între ce plănuiise și Satan. Nicidecum. Dumnezeu a știut că Satan va căuta să strice planul lui Dumnezeu cu Israel. Dumnezeu a știut că Satan va reuși, dar tocmai de aceea a mai adăugat și această minune, celorlalte.

(b) Trecerea Mării Roșii cu piciorul, pe de altă parte, a devenit un tablou de groază pentru popoarele care stăteau în fața lui Israel.

(c) În generațiile care vor veni, Dumnezeu va rămâne “...Singurul care face minuni” (Ios.2:9-11 / Ps.72:18).

(d) Originalul ebraic prezintă un tablou puțin diferit în Ex.14:11-18, având în vedere v.15. Aici se vede intervenția Satanei: a întărâtat spiritele în popor, tulburându-i cu frică, în urma căreia, conform v.15 din original, s-a făcut gălăgie mare. “*Iehovah a zis lui Moise: ‘De ce țipi așa la Mine? Vorbește copiilor lui Israel și du-te înainte.’*” Prin urmare, toată gălăgia poporului, la care s-a adăugat și vorbirea lui Moise pentru a liniști poporul, Dumnezeu le-a considerat ca fiind țipete îndreptate spre El. Încă odată, privind din exteriorul lucrării lui Dumnezeu, poporul și Moise au avut dreptate, dar din interiorul lucrării lui Dumnezeu, Dumnezeu a avut dreptate. Moise a zis: “*Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta*” (v.13). Moise a uitat că Dumnezeu l-a împuternicit: “*Iată că te fac ‘Dumnezeu’ pentru faraon și fratele tău, Aaron, va fi proorocul tău*” (Ex.7:1). El trebuia să vorbească cu autoritate poporului și să acționeze ca atare (cf. Ex.14:16): să ridice toiagul într-o mână, iar cealaltă mână s-o întindă spre mare și să facă semnul despicării ei. Dacă ar fi făcut așa, zvonul despre bravura lui Moise ar fi ajuns la urechile lui faraon și l-ar fi motivat suficient să stea smerit și să nu se mândrească în fața Egiptului cu stela pe care a ridicat-o: că el i-a aruncat în mare pe toți evreii. Faraon, conform tradiției egiptene, se credea dumnezeu, fiu de dumnezeu; el

trebuia să afle că asemenea împuterniciri sunt date de “Domnul” – Iehova pe care L-a nesocotit (cf. Ex.5:2, în original) – nu de idolii lui.

(e) Satan a avut și el de învățat ceva: Dumnezeu rămâne Suveran să facă ce vrea, să împuternicească pe cine vrea (la statura de Dumnezeu), chiar și pe un muritor ca Moise; el, fostul Luceafăr, nu a ajuns Dumnezeu și nici nu va ajunge.

j. 430 de ani în Egipt. Ce a gândit Dumnezeu când a îngăduit lui Israel să ajungă în Egipt? De ce a îngăduit ca acest popor să locuiască în Egipt pentru 400 de ani, ultimii ani fiind robi egiptenilor? Ei au plecat în Egipt din pricina secetei, a foamei ce a trecut peste Canaan. S-au adăpostit în Goșenul Egiptului și nu au murit. Dar nici canaaniții care au rămas în țară nu au pierit de foame. De ce nu a îngăduit Dumnezeu ca ei să rămână în Canaan, pe undeva pe lângă vreun râu care nu seacă, sau pe lângă Iordan? Ca oamenii vorbind, a fost mai importantă foametea aceea decât Israel pe care l-a ales să-I fie popor sfânt? În mod sigur nu putem ști exact gândul și planul lui Dumnezeu, dar câteva informații ne-au fost date în Biblie.

În mod obișnuit, când discutăm ceva din exterior pierdem din vedere anumite detalii care face ca tot subiectul să fie o curiozitate fără explicații. Întâi de toate, va trebui să avem în vedere caracterul lui Dumnezeu; la fiecare întrebare “De ce?” caracterul Divin dă câte un răspuns, până când tabloul devine întreg.

Întâi de toate, Dumnezeu este Dumnezeul tuturor oamenilor (Nm.16:22), chiar dacă ei nu-L recunosc. Acesta este motivul pentru care El judecă pe toți oamenii, fără excepție. Din exterior privind lucrurile, criticii au dreptate: Israel ar fi putut viețui alături de canaaniți. Există însă principii Divine cu care Dumnezeu lucrează; unul dintre acestea stă în libertatea de voință a fiecărui om și a fiecărui popor în parte. Acolo era și poporul amoriților, al cărui păcat “...nu și-a atins încă vârful” (Gn.15:16). De vom citi Gn.20:1-8, vom descoperi un popor temător de Dumnezeu; Însuși Dumnezeu recunoaște că Abimelec “...a lucrat cu inimă curată...” și l-a împiedicat să păcătuiască, l-a avertizat. Și totuși a mai rămas ceva: păcatul care nu s-a dezvoltat, care “*nu și-a atins vârful*”. Când Abimelec l-a certat pe Avraam - “Ce ai văzut de ai făcut lucrul acesta?” - acesta i-a răspuns: “Îmi ziceam că, fără îndoială, nu-i nici o frică de Dumnezeu în țara asta...”.

Ceea ce văzuse Avraam, a văzut Dumnezeu: o alunecare spre păcat fără întoarcere. Dar cum și așa amoriții tot vor cădea dinaintea Domnului, de ce să nu-i dea la o parte de la început? Fiindcă asta ar fi arătat nedreptate din partea lui Dumnezeu. Cum viața asta pe pământ este scurtă - un mic examen - și viața de după moarte este eternă, calea celui bun poate fi călăuzită de Dumnezeu pentru binele lui, cu plata în veșnicii, dar El nu forțează. Acest principiu se poate vedea în Is.57:1: “*Piere cel neprihănit, și nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine și nimeni nu ia aminte că din pricina răutății este luat cel neprihănit.*” De asemenea, vezi și Ps.12:1 și Mic.7:2. Amoriții au alunecat atât de mult, încât Dumnezeu a văzut că pentru ei nu mai este întoarcere. Le-a luat de dinainte pe Avraam pentru ca drumul lor să fie liber; în felul acesta până la stăpânirea țării nu a durat decât 430 de ani. “În al patrulea neam...” a însemnat mai puțin de 400 de ani; ei au ieșit afară la 390 de ani de la intrarea în Egipt și au mai rătăcit prin pustie 40 de ani ca pedeapsă.

(VA URMA)